

KDYŽ JE VZTEK TO JEDINÉ, CO ZŮSTALO

ANTONÍN MAZÁČ KAPKA HNĚVU

2025

KAPKA HNĚVU

Text © Antonín Mazáč, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-40-3

ISBN 978-80-53027-41-0 (PDF)

ISBN 978-80-53027-42-7 (ePub)

ISBN 978-80-53027-43-4 (MOBI)

*„Každá rána, kterou zasadíte v
hněvu, se vám ve výsledku vrátí.“*

Anastasia Novych

„Piju, aby ostatní byli zajímavější“

Ernest Hemingway

PRVNÍ KAPKA

Fakt číslo jedna, který vás udrží na tomhle božím světě o něco déle, zní – pod vodou se blbě dýchá. Ani to nezkoušejte. Otok plic je svinstvo, udělá z nich takové malé nafialovělé bochánky, zmodrá vám kůže jako oškubanému kuřeti a mozek začne blbnout a vymýšlet kraviny. Jednu chvíli se vám bude zdát, že máte žábry, v tu druhou uvidíte v dálce ve skafandru králíka s větrníky místo očí, co vám poběží naproti po louce a bude se odrážet jako na trampolíně.

Prostě pod vodou nedýchejte.

Já to zkusil, ačkoli mi ten vůl držel hlavu pod vodou snad jen deset sekund. Na mě to bylo ažaž. Asi jsem si měl o jeho metodách nastudovat trochu víc. Ale na moji obranu, čas byl přesně to, čeho se mi moc nedostávalo. A netušil jsem, že mi přimáčkne hlavu ke dnu malého bazénku.

Kopal jsem nohama ve vzduchu, ruce jsem rozpažil jako Ježíš a pak už jsem byl zase na vzduchu a prskal vodu jako pominutý.

Fakt číslo dvě – když se necháváte pokřtít, ujistěte se, že ti cvoci nemají nějakou speciální taktiku. Jako třeba značkování rozžhaveným železem nebo mísení krve z rozříznutých dlaní. Nebo to otravné potápění v chlorované vodě v bazénu, kde čelem leštíte dlaždičky.

Mokrý roucho na mně viselo, voda mi kapala z očí a já samozřejmě kašlal a plival kolem sebe.

Přede mnou stál Otec náš největší a všemohoucí, bezpečí skýtající a lepší budoucnost zvěstující. Nechal si říkat jedno-duše Otec, ale jmenoval se Jindřich Bednář, měl šedivé vlasy až na ramena, brýle v tlustých obroučkách a revma v obou kolenou.

V pravici třímá bibli s odřeným hřbetem. Odložil ji, místo ní vzal kalich plný červené tekutiny a levou rukou mi stiskl mokré rameno.

„Jan v bibli požehnává všem, kdo přijímají jeho přikázání, kdo je šíří, ochraňují a s láskou předávají. Přijímáš, bratře, tato přikázání?“

„Ano,“ rozkašlal jsem se. Přijmu cokoli, když už nebudu muset pod vodu.

Náš nepostradatelný, všemilující Otec zvedl kalich nad hlavu. „Nenechám tě jako sirotka! Přijdu k tobě! Svět mě uvidí, ty mě uvidíš! Slovo, které uslyšíš z mých úst, nebude mé, ale *jeho*! Jiskra v mých očích, kterou užiješ, nebude má, ale *jeho*! Jsi připraven konat jeho jménem?“

Rozpráhl jsem ruce. „Ano!“ zaječel jsem.

„Ty sis nevyvolil jej, nýbrž on si vyvolil tebe, abys jeho laskavá slova a moudrého ducha šířil mezi ostatní, abys plodil vděk, dobro a prospěšnost. Abys trpělivě zaléval strom, jenž roste na jeho kostech. Přijímáš tento dar, bratře?“

Rozzářil jsem se jako sluníčko. „Ano, Otče!“

„Budeš šířit vše, co připomíná jeho dobrotivost?“

„Ano!“

„Budeš konat jeho jménem tak, jak je zvykem u jeho dětí? Spravedlivě, milosrdně a bez předsudků?“

„Ano!“ zařval jsem a za mnou se ozvalo sborové „Budiž spasen!“

„Budeš ničit ohněm a sírou dštící pomluvy a pokrytectví plné rakoviny?“

„Ano!!!“

Otec zvedl i druhou ruku, lehce pokynul davu za ním a ten zahučel „Budiž pochválen!“

Přiložil kalich k ústům, napil se, a než jsem stihl zavřít oči, plivl mi do nich něco, co určitě nebyl značkový Merlot. Tipoval bych to na krabicovou Hradní svíci, pěkně uleželou na sluníčku. Na okamžik mi přišlo, že mi do očí chrstnul kyselinu a ta že mi zákonitě musí rozežrat bulvy.

Ale přežil jsem.

Otevřel jsem oči a rozzářený Otec stál nade mnou jako popravčí, pusou červenou od vína, jak mu stékalo po bradě a kapalo do bazénku.

Odložil kalich na malý oltář a podal mi obě ruce.

„Pojď, bratře. Povstaň.“ Usmíval se jako sluníčko a já mu úsměv vracel. „Otoč se na své bratry a sestry, ať vidí sobě rovného. Ať vidí vyvoleného bratra, který bude společně s nimi svítit na cestu. Který bude bojovat proti mamonu, ctít skromnost a respektovat lehkovážnost, neboť venku je spousta těch, kdo nepocítili *jeho* náruč, neokusili víno z *jeho* rtů, neslyšeli slova, která hřmí...“

A tady na moment zpomalím.

Pro všechny, co mě znají, mám fakt číslo tři – nezblblnul jsem.

Pořád jsem oběma nohama na zemi a jednou rukou v ledniče s medovým Jackem.

Jsou to tři týdny, co mě kontaktoval jeden mladík. Sešli jsme se v kavárně, kde podávají kafe do takových malých keramických džbánek a vypadá to tam jako na statku. A vyprávěl mi dojemnou historku o tom, že jeho matka po otcově smrti začala hledat nějaký smysl života. Mohla se dát na pletení kulichů nebo cestovat po českých hradech, ona se ale rozhodla najít Boha. Na tom by asi nebylo nic špatného, kdyby prý se spasitelem nenašla i Jindřicha, šedivého hipíka z Mladé Boleslavi, který jí s nebývalým elánem začal luxovat konto.

„A nejen jí,“ řekl smutně její syn, „má v církvi desítky, možná stovky lidí. Vstupní poplatek je brutálně vysoký, musela si na to vzít půjčku. Odmítla mi říct, kolik to je, ale hádám kolem půl milionu. Vzдалa se peněz, který ani nemá.“

Nechal jsem si Jindru proklepnout. Sedm let za mřížemi za zpronevěru. A šup ven na ulici. Další tři za pokus o znásilnění a zase ven. Pak zmizel někam do zahraničí, vrátil se a podle těch několika článků, které jsem vydoloval z hloubi internetu, na své pouti došel osvícení.

Pronajal si zpustošenou zahradu, postavil na ní boudu, která připomínala jesle, zasadil kolem ní túje a další stromy, aby na něj nebylo z ulice vidět, a celý tenhle brajgl pojmenoval Říše Boží vůle. Označoval se za odnož Hnutí grálu, ale podle toho, co jsem zjistil za tři týdny v jeho područí, mi připomínal spíš potomka Caliguly.

Dvakrát jsem si dal tu práci a v noci zůstal v zaparkovaném autě kousek od jeho boží zahrádky. Přijela dodávka, vyskákalo pět slečen, z nichž ta nejmladší vypadala, jako by ji vytáhli ze základky přímo z hodiny matematiky, a všechny zmizely uvnitř.

Tři týdny v kuse se mi chtělo zvracet a žádný slušný člověk se mi nemůže divit. Byl jsem rád, že jsem chudákovi synáčkovi kývl na pomoc. Nesnáším dvě věci. Střelné zbraně a násilí na ženách. A je fuk, jestli fyzické nebo psychické. Když jste hajzl, co ubližuje dámám, můžete se vsadit, že už číhám někde za rohem s vyhrnutými rukávy.

A jo, tři týdny. Tak dlouho jsem v jeho blízkosti, podlézám mu, chválím mu vlasy a moudra, co vypouští z pusy, a vůbec se chovám jako ideální krotká ovečka. Sám jsem požádal o křest, protože jsem věděl, že je s ním spjatý nějaký obřad a příslušná finanční injekce ve prospěch církevní pokladny. Slíbil jsem, že se nechám podojit.

A došlo to až sem, kdy jsem měl v očích naplivané červené víno a na sobě hábit jako... jako ten král v Šíleně smutné princezně pyžamo. Ten, co chodil s loučí nebo lucernou po chodbě na rande s druhým králem. Hábit se mi lepil k tělu a svědil, byl z nějaké drsné rezné látky, nejspíš ze starých utěrek.

Postavil jsem se a otočil k publiku.

Nejbližší chlap jako hora, který tu byl teprve podruhé, zařval: „Navždy do nebe!“

S tím bych raději počkal, jestli do toho mám co mluvit. Ještě tu mám nějakou práci.

Pár minut nato už dvě stě lidí obklopilo stoly plné mís s tousty, ovocem a vodou. Víno bylo jen pro služebníka božího, Otce nejsvětějšího, prasáka Jindru.

Otec mě chytl za obě ramena a zatřásl se mnou, zatímco za mnou to mlaskalo a hučelo.

„Vítej!“ zařval mi přímo do obličeje. „Vítej a užívej si s čistším zrakem a myslí.“

Přikývl jsem a mlčel.

Za ním byly dveře do jeho svatyně. Mířila na ně kamera s blikající červenou tečkou. Potřeboval jsem se tam dostat. Neabsolvoval jsem tenhle pochybný rituál kvůli chlebíčkům a přezrálým hruškám.

Vyháknul jsem se mu z náruče, došel jsem ke svým suchým šatům a vzal z kapsy telefon.

Otci se zablyšklo v očích. Věděl, co přijde. Kvůli tomuhle koneckonců postavil svůj svatostánek na krtincích a stoleté žumpě, o které tvrdil, že to je Kristova studánka, co ho v Den spasení přivede zpět k životu.

Ukázal jsem mu telefon a se zrakem sklopeným k zemi jsem nesměle špitnul: „Omlouvám se, že nemám hotovost.“

Chytnul mě za obě tváře. „Neomlouvej se, bratře. Otec nedělá rozdíly v darech, které k němu přicházejí s vírou a nadějí v lepší zítřky.“

Moc dobře jsem věděl, že dává přednost bankovním převodům. Kryštof se mu naboural do jednoho ze tří kont a ty částky, které mu na něj proudily, byly nehorázné. Mohl by za to postavit palác uprostřed města a přijet zlatým bavorákem. Ten chlap měl víc peněz než státní kasa.

„Následuj mě,“ pokynul mi a utíral si bradu červenou od vína do cípu roucha. „Některé věci je lepší řešit v soukromí.“

Já si myslel to samé.

Tohle jsem rozhodně chtěl řešit v soukromí.

DRUHÁ KAPKA

Monstrózní rohový bar.

To mě upoutalo jako první. Sice byl docela šikovně maskovaný náboženskými motivy (pár vyřezaných andělíčků, nahoře na kopuli kříž) a v pultu byla prohlubeň s vodou, která značila studánku, která má vzkřísit všechny svaté bojovníky, ale v mých očích to byla zkrátka oáza plná chlastu.

A hned jsem se o tom přesvědčil.

Jindra nadrbaný na moje konto, které bylo už pár dní vyschlé jako troud, otevřel dvířka baru a ukázal světu zásobu pitiva na horší časy. Co jsem tak mohl soudit, některé lahve musely stát průměrnou výplatu českého nádeníka.

Jindra vytáhl dvě skleničky, flašku něčeho zlatavého a ukázal na stůl uprostřed místnosti zavalený květinami.

„Každý nový bratr si zaslouží kapku toho nejlepšího. Posad se.“

Z jeho strany bylo křeslo hodné krále, z té moje malá stolička, která vypadala jako verpánek ševce Právce. Dosedl jsem na ni a připadal si jako Gulliver mezi obry. Pořád ještě ze mě kapala voda. Tohle nebyl komfort, který by měl mít každý bratr, ale za chvíli bude líp.

Jindra třásl lahví o stůl, posunul mi po vyleštěném povrchu jednu prázdnou sklenku a dopadl do křesla. Pootočil se s ním a podíval se z okna do zahrady.

„Letos bude spousta rynglí,“ řekl potichu.

Odkašlal jsem si a položil telefon na stůl. Ledabyle jsem sjel očima kameru v pravém horním rohu místnosti. Vlevo od ní byla knihovna vysoká až ke stropu. V její levé a prostřední části byly spousty knih, v pravé spíš různé dekorace, sošky a dvojce dvířka.

„Renklóda,“ zdůraznil Jindra se zdviženým prstem, který jsem mu ve snech pravidelně lámal, „správně to není ryngle, ale renklóda, protože je milovala francouzská královna Klaudie. A toto,“ pohladil láhev, „je rynglovice, které se letos vypálilo pouze padesát šest lahví.“

„Buď pochválen,“ usmál jsem se.

„Buď spasen,“ rozesmál se Jindra.

Otevřel láhev, oběma nám nalil a ke svojí sklence přičichnul.

„Jak říkám, každý nový bratr si zaslouží to nejlepší,“ dodal s úsměvem, který vypadal jako škleb vlkodlaka. „On dává to nejlepší mně a svým bratrům, takže si tím i sám nárokuje to nejlepší.“

Ťukl sklenkou o tu moji, jednou o stůl a obsah do sebe vyprázdnil.

Možná to byl Otec a služebník boží, ale taky nejspíš prvotřídní a léty šlechtěný alkoholik. Tipoval bych, že ani v nejmenším nevěří tomu, co tu provádí. Jeho nejbližší setkání s bohem bylo, když mu ve vězeňských sprchách spadlo na zem mýdlo. S každou další větou jsem si byl jistější, že to je obyčejný bastard, co ždíme okolí. Normálně bych mu dával půl roku, možná rok, než zavře krám, pošle zničeným bratrům a sestrám vánoční pozdrav a zmizí s penězi někam na Maledivy. Ale hodlal jsem jeho cestu trochu uspišit a jeho studánce sehnat lepšího zahradníka.

„Nuže, bratře...“ olízl si rty a prstem ukázal na můj mobil, „nastává čas absolutního propojení. Duševního i materiálního.“ A kdybych byl osmnáctiletá studentka přivydělávající si u strejdy v automyčce, tak i fyzického.

Posunul po stole papír, na kterém byla neuvěřitelně mikroskopickým písmem stovka odstavců. Ten chlap věděl, jak lidi odradit od čtení. Tohle byly určitě žvásty o vzdávání se majetku. Někde tam musel být odstavec i o tom, že přepisují svůj byt na něj.

Ukázal prstem dolů na pár teček. „Sem patří číslo tvého konta, synu. Můžeš si být jistý, že ani koruna nepřijde nazmar,

stejně jako příspěvky tvých bratrů. Dneškem vyrostle stromu v Říši Boží vůle další větev. Stejně pevná jako ty předchozí.“

Už mě jeho řeči začínaly unavovat.

„Jaká šance je, že se můj větvi dostane speciálního zacházení?“ zeptal jsem se.

„Jaké speciální zacházení máš na mysli?“

Naklonil jsem se nad stůl. A byla to docela fuška, protože jsem měl hlavu na úrovni jeho hrany. „Je tu jedna sestra. Blondýnka. Dlouhonohá.“ Vědoucne jsem přikývl a nechal slova chvíli působit. „Je povoleno se se sestrami sbližovat?“

Jindra se zachmuřil. „Sestry jsou posvátné.“

Načmáral jsem na papír pár klikyháků a posunul ho k němu. „Tím líp.“

Zatáhl obličej, až mu vyskočily dvě brady najednou. „Chceš po mně, abych dovolil smilnění mezi bratry a sestrami?“

Mávl jsem rukou. „Ale vůbec ne. Spíš o to, abys mě někdy vzal do trojce.“

Jindra se zatvářil zmateně. Narovnal se, poškrabal na chlupatém krku a pak položil lokty na opěrky křesla. „Kdo jsi?“

Měl jsem ho za blbce, ale možná jsem ho jen špatně přečetl. Docvaklo mu rychle, že se tu děje něco, co se mu nebude líbit. „Nikdo důležitější,“ mávl jsem rukou. „Takže k tý trojce–“

„Měl bys jít.“

„Ale no tak...“ Rozhodil jsem ruce. Štvalo mě, že jsem ještě ani pořádně nezačal a on už mi do toho háže vidle. „Teď se ke svému bratrovi chováš neslušně.“

Nikdy jsem vlastně nepochopil příbuzenské vztahy v téhle církvi. On byl můj otec a já byl jeho bratr. Tady něco nehrálo. Buď jsem chyběl při sexuální výchově, nebo tu někdo pár detailů nedomyslel.

Jindra k sobě otočil smlouvu. Nehnul ani brvou, když se podíval, jak jsem se mu tam zvěčnil.

„To je kaktus,“ vysvětlil jsem mu.

Byl to samozřejmě prostředníček.

„Pouštní kaktus,“ přidal jsem poznámku.

Byl to ukázkový fakáč a dal jsem si na něm záležet.

Jindra zvednul telefon a řekl do něj: „Přijď sem.“

Otevřely se dveře a objevil se v nich dvoumetrový chlap v saku a polobotkách. Jednu ruku měl ležérně strčenou v kapse, na prstech té druhé prokrupával klouby, jako by si ji procvičoval. Už jsem ho tu párkrát viděl. Musel to být boží hlídač a strážce duší. A rozhodně to byl šofér, co sem vozil po nocích holky.

„Vezmi tohohle sráče ven zadním vchodem,“ ukázal na mě, aby nebylo pochyb o tom, kdo tím sráčem je. „Tak, aby tě nikdo neviděl. A zaříd, ať už se sem nevrací.“

Chlápek udělal jeden dlouhý krok, ale já dal ruku před sebe. Bylo mou povinností mu něco říct. Jinak jsem ovšem musel uznat, že si Jindra uměl sehnat solidní ochranku. Rozhodně nepomáhalo, že jsem seděl na prtávě stoličce jako prvňáček, ale i tak jsem si připadal nicotně malý. „Musíš si promyslet svůj další krok, protože odtěd' se odvíjí tvoje budoucnost,“ vysvětlil jsem chlapovi.

Zpomalil a to mi stačilo.

„Zítra touhle dobou bude na všech dveřích týhle barabizny zámek,“ pokračoval jsem. „Veškerý majetek bude v háji. Otec nebude mít ani korunu, ty taky ne a všechny sestry a všichni bratři vám půjdou po krku. Chceš toho být součástí?“

Ochranka znejistěla.

Pokrčil jsem rameny. „Jsi prostě zaměstnanec, jen děláš svoji práci. Beru to. Najdi si jinou. Lepší.“

Jindra se postavil tak prudce, až stůl nadskočil. „Okamžitě ho odsud' vyveď!“ Zprudka oddechoval a hlas se mu třásl. „Říkám hned!“

Ochranka zacouvala.

Ukázal jsem chlapovi palec. „Výborně,“ pochválil jsem ho, „až budeš vycházet, pusť sem toho pána, co čeká za dveřma. Je to ten velikej, co před chvílí řval *navždy do nebe*. Nemůžeš ho přehlédnout.“

Chlápek vyšel ven a dovnitř vešel Kryštof.

Podíval jsem se na svůj telefon, který ležel na stole. „Akorát včas,“ oznámil jsem vesele.

Jindra se na mě mrazivě díval. V tuhle chvíli vůbec nepřipomínal laskavého Otce a strážce oveček, co nás všechny provede rájem až ke studni uvědomění. Vypadal jako nějaký jihoamerický diktátor. A my mu právě teď sáhneme na prachy. Den nemohl končit líp.

Sebral jsem telefon ze stolu. „Tak hotovo,“ kývl jsem Kryštofovi. „Skvělá práce.“

Tenhle člověk je dar z nebes pro každého soukromého detektiva. Drží mě nad vodou už několik let. Ovládá sítě, počítače, telefony, kamery... Zvládne se napíchnout kdykoli kamkoli a s úžasnou lehkostí a samozřejmostí. Většinou mě jistí ze zálohy, jen se sluchátkem v uchu, ale při tomhle velkém finále jsem ho měl radši po ruce. Navíc i kvůli tomu, že jsem počítal s tím, že se budu potápět do bazénku a nechtěl jsem riskovat, že mikrofon přestane fungovat nebo nedej bože vyplave na hladinu. A ta jeho mohutná postava se taky hodí, kecal bych, kdybych tvrdil opak.

Kryštof mi nainstaloval do telefonu něco, co dokáže stahovat data z harddisku stejně bezbolestně jako Tagra.eu řidičům z tachografu. Jen ta dálka je výrazně kratší. Potřeboval, abych se dostal k harddisku na deset metrů a nechal sedm minut mobil pracovat.

„V tuhle chvíli mám na cloudu všechno, co sis nevy-mazal,“ vysvětloval jsem Jindrovi situaci, aby nebyl o nic ochuzený.

Postavil jsem se, strčil telefon do kapsy a nechal slova chvíli působit v nehybném ovzduší. Jindrovi musela rynglovice pěkně v žaludku kvasit. Ohryzek se mu pohyboval jako malý píst, fixoval mě očima.

„Nevěřím ti,“ řekl po chvíli.

„A mně je to úplně šumafuk,“ svěřil jsem se mu upřímně. „Sleduju tě spoustu dní. Víím, co se tady odehrává, víím, že si to natácíš, a předpokládám, že to nemažeš.“

Zavřel oči. Pleť mu bledla do podobné barvy, jako měly jeho vlasy.

„Co chceš?“ zeptal se, když oči otevřel.

Nechtěl jsem se tu moc dlouho zdržovat. „Maličkosti. Veškerý finance z účtu rozdělíš rovným dílem mezi svoje bratry a sestry. Ještě dneska. Zavřeš krám a zítra ráno vyjde v novinách omluvnej článek, ve kterým si budeš sypat popel na hlavu. Pro mě za mě tam napiš něco o tom, že ti celá věc přerostla přes hlavu, a omluvíš se všem, komu mohla tvoje církev ublížit.“

Vydal jsem se ke dveřím. „A za tohle všechno ti neublížím,“ dodal jsem láskyplně.

„Co za to budu mít?“

„Právě jsem ti to řekl.“

Slyšel jsem za sebou jeho oddechování. „Jak můžu vědět, že ten materiál nepředáš policii?“

Zastavil jsem se a překvapeně se po něm podíval. „O tom jsem se nezmínil? Samozřejmě že to policii předám. Vážně si myslíš, že nechám někoho jako ty dejchat stejnej vzduch jako všechny ostatní?“

Popelavá barva v Jindrově obličejí se změnila na temně rudou, předpažil obě ruce jako dispečer letového provozu na ranveji a zběsile na mě ukazoval.

„Kdo si myslíš, že seš?!“ Hlas se mu o oktávu zvýšil, připomínal ptačí štěbetání. Kdyby bylo ptačí štěbetání upištěné a agresivní. „Dávám těm lidem svobodu ducha. Víš, co to znamená?! Ukazuju jim, jaký to může být, když se zbaví všeho, co je svazuje! Ukazuju jim lepší svět, lepší život. Dávám jim, *kurva*, naději! A že za to chci zpátky trochu peněz? Kdo jsi, že mě budeš soudit? A že za to chci trochu sexu? Nikdo jim nic nenutí. Nikdo je tady nedrží násilím. Podívej se tam ven! Většině je přes šedesát! Ani jedna z těch ženských už nedostane, to, co tady. Nikdo o ty jejich seschlý, scvrklý, vráscitý, vydlabaný kundy nestojí. Nikdo kromě pojebanýho gynekologa na ně už nesáhne a já jim dávám za trochu drobných—“

Povzdechl jsem si a pohybem ruky ho zastavil. „Rozmyslel jsem si to,“ usmál jsem se.

Jindra se zatvářil zmateně. „S čím?“

„Ublížím ti.“

TŘETÍ KAPKA

Venku na ulici svítilo nádherně slunce a já nic víc v tu chvíli nepotřeboval.

Vážně.

Co jiného může stačit skromnému detektivovi ke štěstí než hřejivé paprsky, pevná půda pod nohama, čisté oblečení, kamarád po boku a...

Kryštof mi podal malou placatku. „Normálně to neschvaluju, ale myslím, že za tohle si něco zasloužíš.“

Převzal jsem od něj kapku medového Jacka a nevěřícně se na něj podíval. „Seš si jistej?“ zeptal jsem se.

„Kopni to tam, než si to rozmyslím.“

Poslechl jsem ho a nechal medový balzám chvilku působit. Nejsem si přesně jistý, kde se moje závislost (možná bych tomu raději říkal vábení nebo příležitostná degustace) na medovém Jackovi vzala, ale určitě s tím měl něco společného Kryštof. Jestli mě něco nutí pít, tak jsou to dlouhé proslovy. A on si neskonalé libuje v encyklopedickém vysvětlování věcí, které podle něj prostě lidi musejí vědět. Jestli někdy budete chtít vědět, jak vznikl papundekl nebo proč je lilek navrchu fialový a uvnitř... jakou má lilek vlastně uvnitř barvu?

„Máme prasákovy nahrávky na bezpečným místě?“ zeptal jsem se opatrně.

Kryštof přikývl. „Všechno mi rovnou připlulo do NAS.“

„Když to říkáš.“

„To je chytrý datový úložiště, který—“

Mávnul jsem rukou. „No jo, no jo.“

Nikdy jsem nebyl extra velký kámoš s technologiemi. Jsem takový ten týpek, co ho vidíte s obstarožním telefonem, který má prasklý displej. Telefonát, zpráva, počasí. Nic víc nepotřebuju. Ani budík. K smrti rád zaspávám. Nic tělo nepovzbudí

tak jako natahovaný spánek. Kretén, který vymyslel budík, bude nejspíš podobný chytrák jako ten, co píše jízdní řády, i když sám jezdí autem. Oba jsou nejspíš abstinenti.

Obstarožní telefon s prasklým displejem se rozezpíval. Volal mi jediný policajt, který mě mohl nazývat svým kamarádem. A to přesto, že mě David Oberst před časem nepěkně vypekl a technicky vzato na mě hodil likvidaci kariéry jednoho nepohodlného kolegy. Měl jedinou kliku v tom, že jeho kolega byl kokot, a kdyby tu likvidaci nerozjel, nejspíš bych se v tom angažoval sám.

Druhou kliku měl David v tom, že jsem ho měl rád. Naše pouto bylo silnější než nějaké malicherné hádky a žabomyší války. Dokázal jsem mu odpustit cokoli. A navíc, on mi dost často přihrával klienty z řad nešťastníků, kterým policie nedokázala pomoci, nebo se řešení problému až příliš dlouho vleklo. Co vám budu lhát, znal jsem pár zkratk.

„Slyším tě,“ řekl jsem do telefonu zvesela.

„Jak to šlo, Maxi?“

A taky nebudu lhát, sichruju si u něj svoje akce. Kdyby mi někdy řekl, že to, co plánuju, je přes čáru (a neměl k tomu párkrát daleko), nejspíš vycouvám. *Nejspíš* upozorňuju. Každý máme hranice toho, co je přes čáru, kapku posunuté.

„Mám pro tebe hodně zajímavěj materiál.“ Díval jsem se za Kryštofem, jak míří k automatu s mléčnými výrobky z farmy a rve do něj peníze. „Nevím přesně, co tam všechno bude, ale nebude to hezký. Rovnou ti to pošleme, kam si budeš přát. A zbytek je na vás. Jen doporučuju nějaký rychlý řešení, mám pocit, že by guru Jindra mohl chtít zdrhnout někam do Jižní Ameriky.“

„Kvůli tomu, že tam pár zemí–“

„Kvůli solidním plastickým chirurgům.“

„Sakra.“ David si povzdechl. „Mluvil ošklivě o ženských, co?“

„Doslova neuctivě.“

„Měl jsi ho varovat předem.“

„Tím bych se připravil o veškerou srandu.“

Kryštof se vrátil a otvíral lahev bílého kefiru. Nikdy jsem té kyselé břečce nepřišel na chuť, ale jemu to z nějakého důvodu chutnalo.

„Tak teď proč ti volám,“ odkašlal si David. „Předpokládám, že znáš Konstantina Seruckyho.“

Pochopitelně, že jsem ho znal. Neznal ho jen člověk, co žil čtyřicet let v medvědíh brlohu. Konie, jak si nechával Konstantin od kamarádů odnepaměti říkat, byl ruský přistěhovalec. Jemu by se určitě nelíbilo, že ho tak nazývám, ale mně bylo šumák, co si o mně Košta myslí, protože jsem ho za svůj život viděl asi dvakrát a z toho jednou u pisoáru, někdy před dvaceti lety. To ještě mohl chodit a mohl si se třemi promile chcát na nohy, zatímco ho okýnkem nad umyvadlem fotil paparazzo.

Konstantin Seruckyj se sem přistěhoval před šedesáti lety. Možná pětadesáti. Zdrhnul ze Sovětského svazu, kde mu hrozila kulka před matrací, protože někde prohodil, že Brežněvova medaile za obranu Kavkazu je jen vykonstruovaný blábol, který mu má upevnit moc v počátcích jeho vlády. Přesunul se o pár tisíc kilometrů západně, třicet let tu makal po továrnách, snažil se nebudit pozornost a nikoho neprovokovat. Státní aparát si s ním nevěděl pořádně rady, a než aby si přiděloval starosti, radši Konieho ignoroval.

A ten do toho po revoluci šlápl. Jako vitální padesátník a pětinasobný otec se vrhnul rovnýma nohama do víru státní privatizace a díky ní a několikerému převlečení kabátu z něj byl dneska miliardář. Čert ví, jak to dokázal. Já to netuším a je mi to jedno. Stáří dožene každého, dohnalo i Konieho a z něj byl teď ukázkový ležák v paláci za městem. Měl revmatoidní artritidu. Staralo se o něj snad jedno celé lékařské oddělení.

Někdy před týdnem... myslím, že to bylo před týdnem... mu zastřelili jednoho ze synů. To si vybavuju dost dobře. Byl jsem se známým novinářem v baru, probírali jsme místní škodnou a život celkově, když dal někdo nahlas televizi nad barem. Druhý nejmladší Konieho syn se prý připlctl na

druhém konci republiky do hospodské rvačky a schytl dvě kulky. Jednu do krku a druhou do tváře. Ta byla podle mého názoru smrtelná. Zvláštní na tom všem bylo, že se podle zpráv, které se ke mně donesly, nenašel pachatel. Selským rozumem bych předpokládal, že to bude někdo ze rváčů, ale nenašla se ani vražedná zbraň, ani samotný střelec.

Ale zabývejte se takovou prkotinou, když vás čeká křest u prasáka Jindry. Já měl jednu šanci, kdy ho dostat. Když to vezmu trochu cynicky, Koniemu ještě pořád zbývali čtyři synové.

Nebo jsem si to aspoň myslel, ale David mě vyvedl z omylu.

„Dneska ráno někdo ubodal Alexe,“ řekl do telefonu.

„Ty to říkáš, jako bych s ním po večerech hulil trávu. Kterej z nich to je?“

„Druhý nejstarší. Koluje o něm, že dělá do zbraní, ale nikdy se mu nic nedokázalo. Teda kolovalo. Oficiálně je zubař.“

„Zubaře nesnáším snad ještě víc než obchodníky se zbraňema. Ty si o tom myslíš co?“

„Mně zubaři nevadí.“

„Aha... vtipný.“

„Co si mám myslet?“ odrkl do telefonu. „Zemřely dvě děti jednoho z nejmocnějších lidí u nás. Je to blbý, ale děje se to.“

„Myslíš, že je to náhoda?“

„Tak daleko ještě nejsem.“

„A jak daleko seš?“

„Každý z těch úmrtí je jiný. Kromě toho, že jsou to Konieho děti, tu není žádná další souvislost. Boris, ten druhej nejmladší, co ho zastřelili, tu v republice vlastně ani neměl být. Dělal ochranku celebritám a politikům, žil v zahraničí. Přiletěl sem jenom proto, že se Koniemu horší stav. Šel na pivo a schytl dvě kulky. Alexe našli dneska ráno v parku ve křoví. Měl devět bodných ran.“

„Co tam dělal?“ zeptal jsem se.

„To nevíme. Možná si šel zaběhat.“

„Nebo domluvit kšeft na nový samopal.“

Kryštof se po mně podíval. Naznačil jsem mu, že už budu končit.

„Co po mně chceš?“ vysypal jsem ze sebe.

Davidovi se do toho moc nechtělo, ale nakonec se vyžvekl. „Zatím to vypadá, že nás bude Konie žalovat.“

„Koho nás?“

„Policejní sbor.“

Musel jsem se usmát. „Proč? Kluci za úplaty odvádějí mizernou práci?“

„Nech si ty kecy. Dneska mi volal primátor. Konie si usmyslel, že jsme nebrali dostatečně vážně smrt jeho prvního syna. A primátora napadlo, že by si to vzal na starost nezávislej orgán...“

Zastavil jsem se a Kryštof vedle mě. „Počkej. Jak vzal na starost? Co si, do háje, vzal na starost?“ Plesot srdíčka, který se ozýval po likvidaci Jindry, pozvolna mizel a nahrazovala ho hořká pachut'. „Nelíbí se mi, co naznačujes.“

„Nic nenaznačuju. Žádám. Moc dobře vím, že tě noviny v posledních týdnech trošku semlely, nevyšlo ti pár zakázek, ale—“

„Nežádej mě. Nechci, abys mě žádal. Víš co? Už radši vůbec nemluv.“

„Maxi—“

„Říkám nemluv.“

„Maxmilián Lingr, kterýho znám, by chtěl vědět, o co jde.“

Vrčel jsem do telefonu a David to bral jako pobídku.

„V tuhle chvíli Konie ignoruje všechno, co zavání odznakem. Tak to prostě je. Ale člověče, Maxi, ten chlap brzy projde nebeskou branou. A tady se z toho můžou všichni posrat. Každý si chce uloupnout z jeho peněz aspoň kůřičku. Primátor mi do telefonu mlel nabubřelý kecy o tom, že je mojí povinností najít si ke Koniemu cestu. Já prostě nemám jinou možnost, jak toho chlapa přesvědčit, že tomuhle městu na něm pořád záleží.“

„Tohle město na něj sere a chce mu akorát zavřít hubu,“ vysvětlil jsem Davidovi. „A možná i zmáčknot nos, aby to šlo rychleji.“

„To víš ty a vím to já, ale situace je taková, že ho prostě potřebujeme na naší straně. A můžeš si být jistě, že ti to lidi na městě nezapomenou. Až příště provedeš nějakou píčovinu, a že jich máš na skladě víc než Ježíšek dárků, budou se tu mhouřit obě oči.“

Povzdchl jsem si. „Takže tam k němu mám napochodovat a povídat mu báchorky o tom, jak máme skvělý poldy? Fakt si nemyslím, že by zrovna tohle chtěl slyšet. A navíc není jistý, že se k němu vůbec dostanu.“

„Jde mi o něco jinýho. Od jeho právníka víme, že za ním dneska k večeru dorazí jeho zbylí děti. Budou tam všichni na hromádce. Běž tam. Popovídej si s nima. Znáš tě, dokážeš z lidí vytáhnout to, co nikdo jinej ne. Bůh ví, co v tý rodině bují.“

„Myslíš, že jedno z těch dětí zabilo svoje bratry?“

„Já nevím. Ale vím, že Konie tu dlouho nebude a ty prachy musí někdo zdědit. Už jsem s tím právníkem mluvil. Bude o tobě vědět.“

Měl jsem na večer úplně jiné plány. Vychlazená sklenička, minibar s čerstvými zásobami, na telefonu Míšu, která touhle dobou připravovala politickou debatu někde za Chebem, a nohy nahoře. Mám moc fajn ponožky, na kterých je v padesáti různých jazycích napsáno *Běž do prdele*. Když jsem si chtěl zlepšit náladu, vystrčil jsem hnáty na stříšku minibaru, na stehna dal plnou sklenku a přes sklo jsem luštil rozmazané nápisy. Když nad tím tak přemýšlím, přijde mi to jako užitečnější činnost než pátrání po tom, proč zemřel pravděpodobný obchodník se zbraněmi a bodyguard zbohatlíků.

„Vaffanculo,“ zalichotil jsem Davidovi.

„Cože?“

„To je italsky. Najdi si to. Udělám to pro tebe, ale pak mi laskavě nepředhazuj, že jsem to poslal.“